

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2014r.

sprawy przeciwko J. M. synowi J. i L. z domu K.

urodzonemu (...) w miejscowości W.

obwinionemu o to, że

W dniu 16.07.2012 r. około godz. 17:00 we W. kierując pojazdem m-ki V. (...) nr rej. (...) wykonując manewr cofania na jezdni ul. (...) na wysokości nr 19 nie zachował szczególnej ostrożności w wyniku czego uderzył w zaparkowany samochód osobowy m-ki C. (...) o nr rej. (...). Po zdarzeniu kierujący pojazdem m-ki V. (...) o nr rej. (...) odjechał z miejsca zdarzenia.

tj. o czyn z art. 97 kw w związku z art. 23 pkt 3 ust. 1 prd

I. uznaje obwinionego J. M. za winnego czynów opisanych w części wstępnej wyroku, stanowiących wykroczenia z art. 86 § 1 kw i art. 97 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw i art. 9 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych.

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W dniu 16 lipca 2012 r. J. M. zaparkował swój samochód marki V. (...) nr rej. (...) na chodniku ul. (...) we W. na wysokości posesji nr (...). Następnie J. M. opuścił samochód. Około godz. 17.00 w tym samym miejscu samochód należący do A. O. marki C. (...) nr rej. (...) zaparkował P. O.. Wjechał on również na chodnik w ten sposób, iż przód samochodu marki C. (...) znajdował się w odległości nie mniejszej niż 1 m od tyłu samochodu marki V. (...) nr rej. (...). Gdy P. O. oddalał się nadszedł J. M.. J. M. w sposób niekulturalny wyrażał pretensje do P. O. z powodu utrudnień wyjazdu spowodowanych zaparkowanym w bliskiej odległości samochodem marki C. (...). Następnie J. M. wsiadł do swojego samochodu, uruchomił go a następnie wycofał, po czym odjechał. W trakcie cofania nie zachował należytej ostrożności i uderzył hakiem holowniczym swojego samochodu w przednią tablicę rejestracyjną samochodu marki C. (...), nieznacznie uszkadzając ją. P. O. spytał się obecnych osób czy będą jego świadkami. Wyraził na to zgodę K. P.. P. O. pojechał domu a następnie do siedziby Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji we W. gdzie złożył pisemne zawiadomienie o wykroczeniu.

dowód: notatka urzędowa k. 3;

zawiadomienie o wykroczeniu k. 4;

notatka służbowa k. 5;

dokumentacja fotograficzna k. 14;

zeznania A. O. k. 36-37;

zeznania K. P. k. 37;

opinia biegłego D. K. k. 76-85, 92, 93;

J. M. nie był karany. Osiąga dochód w kwocie około 500 zł miesięcznie.

dowód: karta karna k. 12;

informacja k. 13;

dane osobopoznawcze k. 34;

J. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W dniu 20 sierpnia 2012 r. wyjaśnił, iż na miejsce zdarzenia przyjechał ze znajomym B. M.. Po zaparkowaniu samochodu B. M. wyszedł do sklepu mięsnego zaś J. M. udał się do swojego mieszkania po pieniądze na zakup pieczywa. Gdy J. M. wracając wsiadł do swego samochodu krzyknął do B. M. by ten udał się do piekarni. W tym czasie na chodnik wjechał samochód marki C. (...) utrudniając J. M. wyjazd. J. M. zwrócił uwagę kierowcy samochodu marki C. (...), po czym odjechał. Jego samochód w trakcie manewru wyjazdu nie pozostawał w kontakcie z samochodem marki C. (...). Zdarzenie to miał obserwować B. M., który wystawił głowę ze sklepu.

W dniu 17 czerwca 2013 r. wyjaśnił, iż gdy zaparkował swój samochód na ul. (...) udał się do swojego mieszkania. W tym czasie B. M. poszedł do sklepu zająć kolejkę. Gdy po powrocie wsiadł do swojego samochodu uruchomił go. Wtedy podjechał samochód marki C. (...). J. M. przez otwarte drzwi podał pieniądze B. M., który stał w odległości około 2 m przy wejściu do sklepu. Następnie podjął dyskusję z kierowcą samochodem marki C. (...) samochodu marki C. (...), po czym odjechał w kierunku sklepu z bułkami. Odnosząc się do rozbieżności względem wcześniejszych wyjaśnień stwierdził, iż poprzednio mógł być niewłaściwie przesłuchiwany.

vide: wyjaśnienia J. M. k. 9-10, 34-35;

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach P. O., zeznaniach A. O., zeznaniach K. P., zawiadomieniu o wykroczeniu, dokumentacji fotograficznej, notatkach urzędowych oraz opinii biegłego D. K..

Zeznania P. O. w przedmiocie przebiegu zdarzenia a także dalszych czynności znajdują odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym oraz zasadach doświadczenia życiowego.

Uszkodzenia opisane przez niego zostały uwidocznione w dokumentacji fotograficznej. Sposób ich powstania został analogicznie opisany przez bezpośredniego świadka zdarzenia K. P.. Również biegły D. K. przyjął możliwość zaistnienia mechanizmu opisanego przez P. O.. Z kolei czynności świadka już po kolizji odpowiadają zapisom notatki urzędowej, zawiadomienia o wykroczeniu oraz notatki służbowej.

Jak ustalono, uszkodzenia samochodu marki C. (...) można uznać za nieistotne. Dlatego też nie sposób przyjąć by celem działania P. O. było ewentualne dochodzenie nienależnego odszkodowania. Natomiast mógł się on poczuć urażony arogancją J. M.. Ta właśnie w pełni tłumaczy zadanie trudu w postaci ustalenia świadka zdarzenia a następnie udania się do siedziby Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji we W..

Z tych samych powodów, co zeznaniom P. O. dano wiarę jego zawiadomieniu o wykroczeniu.

Jako zbieżnym z zeznaniami P. O. w przedmiocie zdarzenia dano wiarę zeznaniom K. P.. Opisany w nich sposób zachowania J. M. także nie został zakwestionowany przez biegłego D. K..

Zeznania A. O. dotyczące własności samochodu marki C. (...), jako niewątpliwe również stały się podstawą ustaleń.

Sąd dał wiarę notatce urzędowej oraz notatce służbowej, co do okoliczności ich sporządzenia, gdyż dokonano tego w sposób niebudzący wątpliwości. Z tego samego powodu, jako podstawę ustaleń, uznano dokumentację fotograficzną.

Opinii biegłego D. K., jako rzetelnej i komplementarnej nadano walor przydatności.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom J. M.. Są one sprzeczne z materiałem, który został uznany za wiarygodny z przyczyn omówionych powyżej. Nadto przeciw wiarygodności tych wyjaśnień przemawiają rozbieżności między nimi. Tłumaczenie nieprawidłowościami przesłuchiwania jawi się irracjonalnym.

Jako niewiarygodne uznano pismo opatrzone podpisem B. M. a nazwane oświadczeniem (k. 11). B. M. został wezwany do udziału w postępowaniu w charakterze świadka. Zeznając w tej właśnie roli zaprzeczył by był świadkiem zdarzenia. Zaprzeczenie to podtrzymał również z trakcie konfrontacji z J. M.. To nakazuje nie uwzględnić pisemnego oświadczenia, w którym opisano przebieg zdarzenia w sposób analogiczny do wyjaśnień J. M..

Sąd pominął zdjęcie przedłożone przez P. O. jako, iż nie ilustruje ono zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania.

Zeznania świadka B. M. także nie wniosły jakiegokolwiek materiału dowodowego. Natomiast uznano ich przydatność w zakresie weryfikacji wyjaśnień J. M.. B. M. zakwestionował fakt swojej obecności w miejscu zdarzenia, co podkreślał J. M.. W tym zakresie zeznania świadka M. odpowiadają zeznaniom P. O., który nie dostrzegł by J. M. z kimkolwiek się miał kontaktować.

Sąd zważył

Jest niewątpliwym, iż do zdarzenia doszło w ramach ruchu drogowego. Zdarzenie odbywało się na części drogi, jaką był chodnik, jeden z samochodów poruszał się zaś drugi właśnie się zatrzymał.

Znamię spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu w myśl art. 86 § 1 kw oznacza takie zakłócenie w ruchu, które może doprowadzić do kolizji na drodze, czyli zagrożenia sytuacyjnego. Przy czym zagrożenie to musi być realne i konkretne (por. W. Radecki /w/: Kodeks wykroczeń. Komentarz, Wydawnictwo C.H. BECK Warszawa 2005, s. 507). Dlatego też J. M. uderzając swoim samochodem samochód marki C. (...), w wyniku czego powstały drobne uszkodzenia, spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym skutkujące zaistnieniem kolizji to jest uderzenia hakiem holowniczym swojego samochodu w tablicę rejestracyjną samochodu marki C. (...). Tym samym dopuścił się wybryku z art. 86 § 1 kw.

Natomiast odjeżdżając z miejsca kolizji niezwłocznie po kolizji uchybił powinności wynikającej z art. 44 ust. 1 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.). Przez to wypełnił znamiona czynu z art. 97 kw.

Wymierzając karę Sąd miał na uwadze jej społeczne oddziaływanie, aspekt wychowawczy względem obwinionego oraz jego sytuację.

Jako okoliczność łagodzącą przyjęto minimalny rozmiar szkody.

Okoliczności obciążających nie dostrzeżono.

O kosztach orzeczono nie znajdując podstaw do zwolnienia obwinionego od tych należności.